Р Е Ш Е Н И Е
№ 37740

гр. София, 30.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 10 състав,** в публично заседание на 17.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **8375** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба на В. П. К. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № 26-1993-000052/14.05.2026г. с правно основание по чл.171, т.2а, б.А от Закона за движение по пътищата, издадена от полицейски инспектор към ОДМВР Т., РУ Т., с която по отношение на жалбоподателя е наложена ПАМ- прекратяване регистрацията на ППС за срок от шест месеца.

С жалбата се иска отмяна на заповедта, като първоначалните твърдения в нея са били, че автомобилът е управляван от непознато за жалбоподателката лице, като в последващи допълнения /депозирани във връзка с искане за спиране на предварителното изпълнение на ЗППАМ/ е посочено, че автомобилът е предоставен за ползване на Л. М. Т., който е инвалид и трудно подвижен; отправени са упреци към ответника, към начина на паркиране на автомобила на уличното платно и без регистрационни табели; Посочено е, че след отмяната на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 431/26-4332-001173 от 06.03.2026г., оспорената /ЗППАМ/ № 26-1993-000052/14.05.2026г. е нищожна и съдът следва да я отмени служебно, без да провежда съдебно заседание.

В съдебното заседание жалбоподателят не се явява и не изпраща представител.

Ответникът по делото не се явява и не се представлява.

Съдът, като обсъди доводите на жалбоподателя и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На 13.05.2026г. около 22.35ч. Л. М. Т. е управлявал МПС-С. с ДК [рег.номер на МПС] , собственост на В. П. К., в [населено място], [улица]. Автомобилът е бил спрян от полицейски автопатрул, като при извършената проверка е направен извод, че водачът управлява МПС, след като е лишен от това право по административен ред с НП № 26-4332-001173/06.03.2026г., връчено на 02.05.2026г.

Срещу водача на автомобила е съставен акт за установяване на административно нарушение GA № 4377452/13.05.2026г. за нарушение на чл.150а, ал.1 от ЗДвП.

На 14.05.2026г. срещу собственика на автомобила С. с ДК [рег.номер на МПС] В. П. К. е издадена оспорената в настоящото производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-1993-000052/14.05.2026г. с посочено обстоятелство, че автомобилът на жалбоподателя е управляван от водач, който е лишен от това право по съдебен или административен ред, като е посочена ЗППАМ № 26-4332-001173/06.03.2026г.

ПАМ е наложена с правно основание по чл.171, т.2а, б.А от Закона за движение по пътищата-прекратяване регистрацията на ППС за срок от шест месеца.

Като част от административната преписка е представено Наказателно постановление № 26-1993-000130/08.06.2026г. за налагане на глоба в размер на 153.39 евро на Л. М. Т. за нарушение на чл.177, ал.1,т.1 от ЗДвП- управлението на МПС на 13.05.2026г., след като е лишен от това право с ЗППАМ № 26-4332-001173/06.03.2026г., връчена му на 06.03.2026г.

От жалбоподателя е представено Решение № 28835 от 16.07.2026г. по адм. дело 3040/26г. по описа на АССГ, с което по жалба на Л. М. Т. е отменена ЗППАМ № 26-4332-001173/06.03.2026г.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активно легитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна. Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

От представената Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на министърът на вътрешните работи, се установява, че на основание чл. 165 от ЗДвП, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП областните дирекции на МВР и Столична дирекция на вътрешните работи в рамките на обслужваната територия. От своя страна, директорът на ОД МВР -Т. със Заповед №363з-1773/05.09.2025г. е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за

прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, т.2, 2а, т.5, от ЗДвП, сред които са и полицейските инспектори в РУ на ОДМВР Т..

Процесната заповед е в изискуемата писмена форма, като формално съдържа фактически и правни основания за нейното издаване. Не представлява съществено процесуално нарушение допуснатата фактическа грешка в името на водача на МПС, тъй като цялостното изложение на обстоятелствата по извършената полицейска проверка и констатирано нарушение в действията на водача на МПС не създава съмнение във волята на административния орган и самоличността на лицето, управлявало МПС С. с ДК [рег.номер на МПС] на 14.05.2026г.

Разпоредбата на чл. 171, т.2а, б.А ЗДвП предвижда прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година;

В конкретния случай спорът се съсредоточава върху наличието на материалноправните предпоставки за прилагане на принудителната административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. А ЗДвП спрямо собственика на автомобила, предвид настъпилата в хода на съдебното производство отмяна на заповедта, с която временно е отнето свидетелството за управление на лицето, управлявало автомобила при извършената полицейска проверка. От доказателствата по делото се установява, че основание за издаване на оспорената заповед е обстоятелството, че на 13.05.2026 г. автомобилът на жалбоподателя К. е управляван от Л. М. Т., спрямо когото със ЗППАМ № 26-4332-001173/06.03.2026г. е била приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1 ЗДвП — временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от три месеца.

Към датата на полицейската проверка посочената заповед е подлежала на изпълнение и определеният в нея срок не е бил изтекъл. Това обстоятелство обаче според съда не е достатъчно, за да обоснове материалната законосъобразност на оспорения административен акт, доколкото при осъществявания съдебен контрол следва да бъдат съобразени и настъпилите впоследствие обстоятелства, които имат обратно действие и са от значение за съществуването на материалноправните предпоставки за издаването му.

С влязло в сила на 16.07.2026 г. Решение № 28835 по адм. дело № 3040/2026 г. на Административен съд София-град е отменена ЗППАМ № 26-4332-001173/06.03.2026г., въз основа на която административният орган е приел, че водачът е управлявал автомобила при временно отнето свидетелство за управление. Съдебната отмяна на индивидуалния административен акт има конститутивно действие, което поначало се проявява с обратна сила — от момента на издаването на отменения акт. В тази връзка съдът съобразява разрешението, възприето в Решение № 6549 от 20.06.2023 г. по адм. дело № 9735/2022 г. на Върховния административен съд, VII отделение.В мотивите на решението ВАС изрично посочва, че съдебната отмяна на ненормативните административни актове има конститутивно действие ex tunc, т.е. с обратна сила, от момента на тяхното издаване. Това разрешение е обосновано с разбирането, че само

административните актове, които отговарят на изискванията за материална и процесуална законосъобразност, могат да породят целените от административния орган правни последици.

Макар в разглеждания случай предходната заповед да е отменена като незаконосъобразна, а не да е обявена за нищожна, изложените от ВАС принципни съображения относно обратното действие на съдебната отмяна съдът намира за относими към настоящия спор.

Съгласно чл. 177, ал. 1 АПК съдебното решение, с което е отменен административен акт, има действие по отношение на всички. Ето защо последиците от влязлото в сила съдебно решение за отмяна на първоначалната ЗППАМ следва да бъдат съобразени и в настоящото производство, независимо че жалбоподателят не е била страна по делото, по което е постановено това решение.

Неоснователно би било да се приеме, че законосъобразността на оспорената заповед следва да се преценява единствено с оглед формалното съществуване и изпълняемостта на предходната заповед към момента на полицейската проверка. Разпоредбата на чл. 142, ал. 1 АПК действително установява правилото, че съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на неговото издаване. Същевременно разпоредбата на ал. 2 допуска съобразяване на настъпили впоследствие обстоятелства, когато те имат значение за законосъобразността на акта. Именно такава хипотеза е налице при последваща съдебна отмяна на административен акт, който е послужил като правно основание за издаване на друг административен акт, при условие че последващият акт е обусловен от правните последици на отменения.

В разглеждания случай приложението на чл. 171, т. 2а, б. А ЗДвП е обосновано от административния орган единствено с наличието на наложена спрямо водача принудителна административна мярка за временно отнемане на свидетелството му за управление.След като тази мярка е отменена с влязло в сила съдебно решение, правните последици на отменената заповед не могат да бъдат противопоставени на жалбоподателя като самостоятелно основание за запазване на наложената спрямо нея принудителна административна мярка. Този извод не означава, че с отмяната на първоначалната заповед е установена липсата на извършено нарушение от водача. Въпросът за административнонаказателната му отговорност е самостоятелен и не е предмет на настоящото производство. Също така, обстоятелството, че водачът е бил длъжен да се съобразява с подлежащата на изпълнение заповед до нейната съдебна отмяна, не е тъждествено на наличието на материалноправно основание за запазване на последващата принудителна мярка след отпадането с обратна сила на административния акт, на който тя се основава.

За пълнота на съдебното произнасяне: неоснователно е твърдението на жалбоподателката за нищожност на оспорената заповед. Последната е издадена от компетентен административен орган, в предвидената от закона форма, като установеният порок засяга нейната материална законосъобразност. Освен това оспорената заповед е издадена преди постановяване на съдебното решение за отмяна на първоначалната ЗППАМ, поради което не е налице и хипотезата на чл. 177, ал. 2 АПК.

По изложените съображения съдът намира жалбата за основателна, а оспорената заповед — за издадена в противоречие с материалния закон, поради което същата следва да бъде отменена на основание чл. 146, т.4 във връзка с чл. 172, ал. 2 АПК.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София-град, III отделение, 10 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на В. П. К. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № 26-1993-000052/14.05.2026г. с правно основание по чл.171, т.2а, б.А от Закона за движение по пътищата, издадена от полицейски инспектор към ОДМВР Т., РУ Т..

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. последно от ЗДвП.